

Kim Bilir Üsküf Nedir?

1987’de liseyi bitirmiş ve Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesine başlamıştım. Yıllardır hayalini kurduğum şehirdeydim artık. Adını bildiğim, duyduğum, kitaplarını okuduğum birçok şair ve yazarın yaşadığı ilde yaşamamaktaydım nihayet.

Dilden muafiyet için sınava girmiş olmama rağmen geçememiş ve hazırlık sınıfına başlamıştım. Bir yandan okulumu ve çevreyi tanıyor, diğer yandan özellikle hafta sonları düzenlenen konferans ve etkinlikleri takip etmeye çalışıyordum.

Edebiyat dergilerini takip ediyor ve edebiyat ve özellikle şiirle uğraşan öğrenci arkadaşlarımla muhabbet geliştirişiyordum.

1. sınıftan itibaren edebiyat dergilerini ziyaret ve bu dergilere yazı ve şiirler gönderme faaliyetleri devam etti. Bir yandan da yeni çıkan kitapları temin ediyordum. Tanzimat sonrası oluşturulan “Encümen-i Şuarâ” gibi şiir yazan ve şiire ilgisi olan arkadaşlarla da bir araya gelerek aylık dergilerde çıkan şiirler ile yeni çıkan şiir kitapları üzerine sohbetler gerçekleştiriyorduk.

O yıllarda ilk kez duydum Cumali Ünaldı Hasannebioğlu ismini. İsmin bir çekiciliği oluşmuştu üzerimizde. Yine o yıllarda şairlerin kendi sesinden şiir kasetleri çıkmaya başlamıştı.

Erdem Bayazıt, İsmet Özel, Cumali Ünaldı Hasannebioğlu... Kasetleri hemen temin etmiş ve her fırsatta dinlemeye ve zihnimizde kalan mısraları tekrarlamaya başlamıştık.

Cumali Ünaldı Hasannebioğlu tok sesiyle “Gece merhaba” diyordu ve biz gecenin bir yarısında yazacağımız şiirlerin mısralarını planlıyorduk zihnimizde.

*“Yine tavanarasına çekiliyor şairler
söz cambazları
geceyi gündüz gösterme ustaları”*

diyordu şair ve biz tavan aralarında söz cambazlığının planlarına dalıp dalıp gidiyorduk.

On yıl süren İstanbul günlerimde çok arzu etmeme rağmen hiç karşılaşmamız, tanışmamız ve rûberû görüşmemiz vaki olmadı bir türlü.

Aradan yıllar geçti. Öğrencilik bitip İstanbul’dan ayrılırken;

*“Ver elini gidiyoruz bir elim sende
Ver elini gidiyoruz yüreğim sende”*

mısraları vardı dilimizde.

Önce İstanbul’dan Sivas’a, oradan öğretmen olarak tekrar İstanbul’a uzadı yollar. Derse hazırlanmadan gelen öğrencilerimi her gördüğümde dilimde yine şairden mısralar vardı;

*“bu derse çalışmadım öğretmenim, akşam oldu
sonra sabah
sonra yine akşam oldu. Bu derse
çalışmadım öğretmenim.”*

*Prof. Dr. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Rektörü

Sonra Aydın yolu gözüktü, daha sonra “sabırla yürüyüp aşkla örselenerek” İzmir’de kaldık bir süre de. Vakit tamam olduğunda tekrar başladığım yere, Sivas’a dönmüştüm ve bir döngü böylece tamamlanmıştı. Bu esnada yayımlanan kitaplarını takip ediyor ve temin edip okuyordum Cumali ağabeyin.

Sivas’ı mekân tuttuktan sonra edebiyat çalışmalarına Sivas’tan da bir ses vermek amacıyla şehirdeki dostlarımızla bir araya gelerek neler yapılabileceği hususunda fikirler üretmeye başlamıştık.

*“şu yaralı kır çiçeklerini al vazodan
sar sarmala
kokla kalbim”*

diyordu şair.

Önce bir şehir dergisi olan Sultanşehir’in, hemen ardından Buruciye Edebiyat’ın yayın macerası başlamış oldu. Dergilerle birlikte Be Yayınları’ndan kitaplar çıkarmaya başlamıştık.

Öteden beri hep aklımızda olan “şiiir akşamları” fikri kuvveden fiile adım attı. Mademki dergimizin adı Buruciye Edebiyat idi ve dahi yayınevinin adını da “Be (Buruciye Edebiyat)” koymuştuk, düzenleyeceğimiz şiiir programının isminde de Buruciye geçmeliydi.

Böylece “Buruciye Şiiir Akşamları” ortaya çıktı. İlkini 3 Aralık 2006’da gerçekleştirdik. Rahmetli Erdem Bayazıt ağabeyin katıldığı son şiiir gecesiydi bu. Beklediğimizin çok üzerinde bir ilgi vardı geceye, salon almamıştı seyirciyi, ara koridorlar dâhil salon tıka basa dolmuş, bunun bir yarısı kadar dinleyici de yer olmamasından dolayı geri dönmek durumunda kalmıştı. Bizler gibi geceye katılan şairler de hem memnun olmuşlar hem de şaşırmışlardı bu ilgiden dolayı. Ertesi yıl 9 Aralık 2007’de şiiir gecesinin ikincisinde davet etmiştik Cumali Ünal’dı Hasannebioğlu’nu. Bahattin Karakoç, Yavuz Bülent Bakiler, Nurullah Genç, Osman Sarı, Hicabi Kırılancı, Recep Garip, Müştehir Karakaya, Özcan Ünlü, Tayyib Atmaca gibi birçok şair şiiirler bırakmışlardı hem geceye hem hafızalara.

*“inancı delip geçecek kurşun
icâdedilmemiştir”*

İlk karşılaşma ve tanışmamız böyle oldu Cumali ağabeyle. Uzun boylu, şık giyimli, zarif ve tok bir ses, vakur bir duruş ve görmüş geçirmişliğin bir resmi. Şairin “Onda biliş olan canlar bunda tanışır lar imiş” ifadelerinin ne denli haklı olduğunu görmüştüm Cumali ağabeyle tanıştığımda. İlk intiba böyle oluşmuştu bende. Aradan yıllar geçti, aynı sahnelerde şiiirler okuduk defalarca ve o tanışıklık hali hep devam etti bugüne kadar. Ve hâlâ yâdımdadır mısraları.

*“Bir yeniçeri devşirilmiş tir yeryüzünden ve gökten çalınmış tir
kurar bağdaşını akşamınan ve sorar. Ne de ğildir üsküf, nedir?
ulusal kurtuluş savaşları Afrika’da, boğazlanmış bir zencinin
kanı aceb ne rengdir? Sözlükte bulamadım kimbilir üsküf
nedir?”*

